

Arrest

nr. 226 778 van 27 september 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 17 juni 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 17 mei 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 juni 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 november 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 17 mei 2019 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.11.2018 werd ingediend door:

Naam: I. (..)

Voornamen: M. B. J. (..)

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: 24.05.1973

Geboorteplaats: Paramaribo

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxxxxxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (..)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 20.11.2018 voor de tweede maal gezinshereniging aan met zijn zus, zijnde I. N. R. O. (..), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer xxxxxxxxxxxxxx.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Suriname (R1396081) op naam van betrokkene, afgeleverd op 28.06.2016; bijbehorend C-visum met geldigheidsduur 18.01.2017 – 01.03.2017: uit het voorgelegde paspoort blijkt niet wanneer betrokkene effectief Schengen, en bij uitbreiding België, is binnen gereisd. Gelet op de voorgelegde gegevens was dit ten laatste op 01.03.2017.

- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 28.01.2016, 04.03.2016, 24.03.2016, 23.04.2016, 25.07.2016, 22.12.2016, 24.04.2017, 09.09.2017, 23.11.2017, 28.11.2017, 21.12.2017, 13.01.2018, 29.11.2017, 12.02.2018 en 30.03.2018

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 16.03.2018, en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 04.09.2018. Er kan dienstig naar verwezen worden.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd:

- factuur OLVG dd. 28.08.2017 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat hij op consultatie ging op 26.04.2017 en op dat moment het adres M.(..)straat 36-4 te 1073 RM Amsterdam opgaf als zijnde zijn verblijfplaats: echter, niet alleen kan de loutere vaststelling dat betrokkene bij zijn aanmelding in dit ziekenhuis dit adres opgaf als zijnde zijn verblijfplaats niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat betrokkene ook daadwerkelijk op dit adres woonachtig was. Tevens dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat ook de referentiepersoon op dit adres woonachtig was. Dit stuk kan dan ook niet aanvaard worden als bewijs van samenwonen in Nederland, zoals de advocaat van betrokkene aanhaald in zijn schrijven dd. 19.02.2019.

- verklaringen Inspectie der Direkte Belastingen dd. 09.11.2018 vanwege de Surinaamse belastingdienst waarin ze stellen dat uit de door betrokkene voorgelegde gegevens blijkt dat hij in de jaren 2016-2017 geen zuivere inkomsten (belastbaar loon – de belastingvrije som) heeft genoten in Suriname: echter, niet alleen werden deze attesten jaren na de betrokken periode opgesteld op basis van verklaringen vanwege betrokkene, ook sluiten deze gegevens niet uit dat betrokkene kon beschikken over andere (niet-belastbare) bronnen van inkomsten.

- kadastraal attest MI-GLIS dd. 24.09.2018 waaruit blijkt dat er op datum van het attest geen onroerende eigendommen geregistreerd stonden in Suriname op naam van betrokkene

- bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan derden dd. 02.10.2013 en 15.03.2014, verzendbewijzen pakketten vanwege de referentiepersoon aan derden (dd. 05.12.2016 en ongedateerd): uit deze documenten blijkt geen steun aan betrokkene.

- rekeninguittreksels op naam van de referentiepersoon waaruit diverse stortingen en betalingen blijken: echter, louter uit de voorgelegde rekeninguittreksels blijkt niet afdoende dat deze verrichtingen dienen beschouwd te worden als steun vanwege de referentiepersoon aan betrokkene

- verklaring op eer dd. 09.10.2018, 19.10.2018, 02.11.2018 en 06.11.2018 vanwege derden waarin ze stellen dat ze tijdens hun reizen naar Suriname een som geld, afkomstig van de referentiepersoon, cash overhandigden aan betrokkene: er dient opgemerkt te worden dat het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten. De aangehaalde reizen naar Suriname worden weliswaar gestaafd door vliegtuigtickets en in- en uitreisstempels, doch de verklaring dat deze personen tijdens deze reizen geld overhandigden aan betrokkene zijn loutere beweringen die niet gestaafd werden.

- attest dd. 21.09.2018 en 28.11.2018 waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon tot op datum van de attesten geen financiële steun aanvroegen bij het OCMW te Antwerpen

- geactualiseerde verklaring van lidmaatschap Christelijke Mutualiteit dd. 19.11.2018 op naam van de referentiepersoon waaruit blijkt dat betrokkene werd ingeschreven als persoon ten laste: echter, een inschrijving ten laste bij de mutualiteit heeft niet dezelfde betekenis en inhoud als ten laste zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, en kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 16.03.2018 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn vertrek uit Suriname, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, en dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon heden beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen. Het gegeven dat betrokkene sedert maart 2018 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf, betoogt de verzoekende partij als volgt:

"EERSTE MIDDEL - TEGEN DE BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF: SCHENDING VAN ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN: VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET: VAN ARTIKEL 47/1. 2° VAN DE VREEMDELINGENWET: VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN HET MATERIEEL MOTIVERINGSBEGINSEL. SCHENDING VAN HET UNIERECHT.

1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing (in casu de beslissing dd. 17.05.2019), zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een

administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de ven/verende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

Verzoeker is, zoals hierboven aangehaald, de broer van mevrouw I. N. R. O. (..), die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Op 20.11.2018 vroeg verzoeker voor de tweede maal gezinshereniging aan met zijn zus en dit op grond van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet.

Deze aanvraag werd evenwel geweigerd op 17.05.2019 (STUK 1).

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker niet op afdoende wijze heeft aangetoond dat hij in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon of deel uitmaakte van haar gezin. Verzoeker kan hier evenwel niet mee akkoord gaan, daar hij wel degelijk de nodige bewijsstukken hiertoe heeft overgemaakt.

Verzoeker heeft immers op afdoende wijze aangetoond dat hij ten laste is van zijn zus, i.e. de referentiepersoon.

Het dient daarbij te worden benadrukt dat artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet geen cumulatieve voorwaarden oplegt!

Er wordt immers het volgende bepaald:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

2° de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie."

Als bewijs van het "ten laste zijn" legde verzoeker de hiernavolgende bewijsstukken voor.

Vooreerst werden er maar liefst 15 bewijzen van geldstortingen voorgelegd (STUK 3).

Dat deze stukken voorliggen wordt ook niet betwist door verwerende partij. Verwerende partij beperkt haar motivering hieromtrent evenwel tot het louter verwijzen naar de vorige bijlage 20, zonder ook maar de betrokken tekst te citeren in de huidige beslissing!

Minstens had zij de vorige bijlage 20 moeten bijvoegen bij de huidige bestreden beslissing! Dergelijke vorm van motivering vormt een resolute schending op de hierboven genoemde motiveringsverplichting die rust op verwerende partij. Administratieve beslissingen dienen immers op afdoende wijze te worden gemotiveerd. Er kan evenwel slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer deze duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

De loutere verwijzing naar een eerdere bijlage 20, zonder ook maar enige tekst opnieuw te formuleren of zelfs maar te citeren, kan in deze zin bijgevolg niet beschouwd worden als een afdoende motivering.

Daar er op 20.11.2018 een nieuwe aanvraag werd ingediend diende verwerende partij de aanvraag volledig opnieuw te onderzoeken en een gemotiveerde beslissing omtrent alle stukken te nemen. Er dient dus abstractie te worden gemaakt van de vorige aanvraag, naar analogie met de beroepen van derdelanders die zonder voorwerp worden verklaard indien ze tijdens een lopende beroepsprocedure een nieuwe verblijfsaanvraag hebben ingediend.

In deze vorige bijlage 20 - waar verzoeker aldus zelf naar op zoek dient te gaan bij gebrek aan afdoende motivering door verwerende partij in de huidige beslissing - wordt gesteld dat de geldstortingen te beperkt en te onregelmatig zouden zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs en dat deze geldstortingen gedeeltelijk dateren van na verzoekers vertrek uit zijn land van herkomst.

Het klopt dat een aantal van deze geldstortingen inderdaad dateren van na verzoekers zijn vertrek uit Suriname. Verzoeker heeft deze bewijsstukken alsnog voorgelegd om aan te tonen dat het ten laste zijn nog steeds aan de orde is.

Evenwel dateren veel van deze geldstortingen wel degelijk van vóór de eerste aanvraag tot gezinshereniging.

In dat opzicht dient te worden benadrukt dat noch artikel 47/1, 2°, noch enige andere bepaling uit de Vreemdelingenwet enige frequentie- of hoegrootheidsvoorwaarde aan het ten laste zijn stelt. Door te stellen dat de geldstortingen te beperkt en te onregelmatig zouden zijn om te kunnen spreken van ten laste zijn, creëert verwerende partij bijgevolg in haar weigeringsbeslissing een voorwaarde die niet bij wet wordt voorzien.

Daarnaast werden er, in het kader van de tweede aanvraag, tevens bewijzen van geldstortingen voorgelegd vanwege de referentiepersoon aan derden (i.e. familie of kennissen van verzoeker in Suriname) (STUK 4), alsook bewijzen van verzendingen van pakketten met levensmiddelen (STUK 5).

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat hieruit geen steun vanwege de referentiepersoon aan verzoeker zou blijken. Door dit te stellen schendt verwerende partij evenwel haar zorgvuldigheidsverplichting, daar het aangeeft dat zij haar beslissing niet gestoeld heeft op alle in het dossier. Zij diende immers vast te stellen dat deze geldstortingen en de verzendingen van de pakketten met levensmiddelen rechtstreeks door de referentiepersoon aan de familie INGE in Suriname werden gedaan. Deze gelden en levensmiddelen kwamen bijgevolg wel degelijk terecht bij verzoeker (en zijn familie aldaar).

Er werden daarnaast nog rekeninguittreksels van de referentiepersoon voorgelegd, dewelke aantonen dat zij op quasi maandelijks basis, in de periode 2012 t.e.m. 2015, geldbedragen overmaakte aan verzoeker (STUK 6).

Tot slot werden er nog verklaringen op eer voorgelegd, waarin de betrokkenen stellen dat zij tijdens hun reizen naar Suriname gelden overhandigd hebben vanwege de referentiepersoon aan verzoeker (STUK 7). Dit werd steeds gestaafd met paspoortstempels of vliegtuigtickets. Deze stukken tonen aan dat de referentiepersoon, telkens wanneer een kennis van haar naar Suriname reisde, geld meegaf met deze om dit contant te kunnen laten overhandigen aan verzoeker.

De voorgelegde stukken tonen bijgevolg op afdoende wijze aan dat verzoeker, in het land van herkomst en dus voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging, wel degelijk ten laste was van de referentiepersoon. Op meerdere ogenblikken én gedurende een ruime periode werd er immers geld, dan wel levensmiddelen, overgemaakt door de referentiepersoon aan verzoeker.

Hiermee wordt met andere woorden aangetoond dat verzoeker reeds vóór zijn inschrijving in België materieel en financieel ten laste was van de referentiepersoon.

6.

Daarnaast werden er tevens bewijzen van onvermogen voorgelegd.

Zo werd er aangetoond dat verzoeker over geen onroerende eigendommen beschikte in zijn land van herkomst (STUK 8). Dat dit bewijsstuk voorligt wordt ook niet betwist door verwerende partij.

Daarnaast werden er attesten voorgelegd waaruit blijkt dat verzoeker geen bron van inkomsten had in het land van herkomst (STUK 9). Verwerende partij stelt dat de bewoordingen "geen zuivere inkomsten" niet uitsluiten dat verzoeker een andere vorm van inkomsten heeft genoten. Het attest betreft evenwel een standaard bewoording in Suriname en kan op geen andere manier worden afgeleverd. Het betekent niets anders dan dat verzoeker geen enkele vorm van inkomsten genoot in Suriname.

Bovendien dient er gewezen te worden op de rechtspraak hieromtrent van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad oordeelde immers eerder dat het begrip "ten laste" vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon inhoudt, materieel of financieel. Kenmerkend daarbij is dat het familielid gesteund wordt door de referentiepersoon, om in zijn basisbehoeften te voorzien. Een bewijs van onvermogen is in deze context dan ook bijkomend omdat het op zich nog geen materiële of financiële ondersteuning aantoont (RvV 26 oktober 2018, arrest nr. 211 725 - STUK 10).

Er werd in casu wel degelijk zowel een materiële (postpakketten met levensmiddelen) als een financiële (geldverzendingen of -afgiftes) ondersteuning aangetoond, zowel in het verleden - t.t.z. toen verzoeker nog in het land van herkomst verbleef en dus voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging - als recent.

Bewijzen van onvermogen - die in casu wél degelijk werden voorgelegd - zijn bijgevolg bijkomstig.

De voorwaarde van het "ten laste zijn" werd, gelet op al het bovengenoemde, op afdoende wijze bewezen.

7.

Daarnaast toonde verzoeker tevens aan dat hij deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in Nederland.

Verzoeker herhaalt daarbij dat artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet géén cumulatieve voorwaarden oplegt! Er wordt immers het volgende bepaald:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

2° de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie."

Artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet bepaalt vervolgens:

"§2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden moet elk passend middel."

Het mag bijgevolg duidelijk zijn dat verzoeker, in het kader van voornoemde aanvraag tot gezinshereniging, slechts diende aan te tonen dat hij OF ten laste was van de referentiepersoon, OF deel uitmaakte van haar gezin.

In het kader van deze laatste voorwaarde (i.e. het deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon) legde verzoeker het volgende bewijsstuk voor: een factuur van de polikliniek met opgave van het adres waarop verzoeker, voorafgaand aan zijn komst naar België, in Nederland heeft deel uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon (STUK 11).

Uit deze gegevens blijkt dat verzoeker deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in Nederland. Deze samenwoning in Nederland is de aanvraag tot gezinshereniging in België direct voorafgegaan.

Verzoeker verwijst in dit opzicht naar het arrest Metock van het Hof van Justitie (HvJ 25 juli 2008, arrest nr. C-127/08). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde hier reeds het volgende over (RvV 24 februari 2017, arrest nr. 182 882 - STUK 12):

"2.4 De verzoekende partij is het in essentie oneens met het motief dat zij niet aantoonde legaal in Nederland bij de referentiepersoon te hebben verbleven en haar verblijf aldaar bij haar broer niet kan aangenomen worden om te voldoen aan de voorwaarde van het deel uitmaken van het gezin van haar broer. Zij meent dat er geen eis kan gesteld worden van voorafgaand legaal verblijf in een andere lidstaat, i.c. de lidstaat van de referentiepersoon.

2.5 In het arrest Metock heeft het Europees Hof uitdrukkelijk gesteld dat de richtlijn 2004/38/EG geen voorwaarde voorziet van voorafgaand legaal verblijf in een andere lidstaat door het familielid van een EU-burger."

Het feitelijk verblijf in Nederland, bij de referentiepersoon, voorafgaand aan de (eerste) aanvraag tot gezinshereniging in België, werd op afdoende wijze bewezen.

8.

Uit het administratief dossier, en uit alle stukken daaruit, blijkt zeer duidelijk dat verzoeker heeft aangetoond dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet. Er wordt met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat verzoeker, voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging, wel degelijk ten laste was van de referentiepersoon EN dat hij deel uitmaakte van haar gezin. De voorgelegde bewijsstukken tonen dit aan.

Er is met andere woorden wel degelijk voldaan aan alle voorwaarden van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet.

9.

De aanvraag van verzoeker dient gekaderd te worden binnen het Unierecht, omdat de referentiepersoon een EU-burger is.

De bepaling uit artikel 47 van de Vreemdelingenwet dient te worden uitgelegd en te worden toegepast op een wijze die verenigbaar is met het Unierecht. Lidstaten zijn er immers toe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (HvJ 6 november 2003, C- 101-01, Lindqvist, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Orde des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bijgevolg bij de toepassing van het nationale recht dit recht zoveel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, 3e alinea van het VWEU. De verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU gezien het de nationale rechter in staat stelt om, binnen het kader van zijn bevoegdheden, de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslissing van de bij hem aanhangige geschillen (HvJ 5 oktober 2004, C-397/01-C-403/01, Pfeiffer e.a., Jurispr. I-8835, punt 114; HvJ 23 april 2009, C-378/07-C-380/07, Angelidaki e.a., Jurispr. 1-3071, punt 197-198; HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, Jurispr. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C- 106/89, Marleasing, punt 8).

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, 3e lid van het VEU bepaalde samenwerkingsplicht en loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan de bepalingen van het Unierecht heeft gegeven.

Door de bestreden beslissing dient verzoeker evenwel het land te verlaten, met het gevolg dat de referentiepersoon gescheiden dient te leven van verzoeker, haar "kleine" broer. Hierdoor wordt het recht van de Unieburger om zich vrij te bewegen en te vestigen in de EU beknot.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond."

2.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekende partij een theoretisch betoog over het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, de hoorplicht en het beginsel van fair play, maar laat zij na in haar verzoekschrift in concreto uiteen te zetten op welke wijze zij deze beginselen door de bestreden beslissing geschonden acht. Het eerste middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekende partij *"niet afdoende aan(toont) te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging"*, nu *"(u)it het geheel van de voorgelegde stukken (...) niet afdoende (blijkt) dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging"*. Hierbij wordt verwezen naar de motivering van de beslissing van 4 september 2018 waarbij de eerdere aanvraag van verzoekende partij om gezinshereniging werd geweigerd, en worden tevens de stukken die verzoekende partij bij de huidige aanvraag heeft voorgelegd besproken.

Verzoekende partij stelt vast dat in de thans bestreden beslissing wordt verwezen naar een eerdere beslissing die ten aanzien van haar werd genomen om te onderbouwen waarom haar aanvraag thans wordt geweigerd. Verzoekende partij voert aan dat de verwerende partij minstens de vorige beslissing bij de huidige bestreden beslissing diende te voegen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht impliceert niet ipso facto dat alle motieven uit de bestreden beslissing zelf moeten blijken. Er kan immers worden aangenomen dat aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht om de betrokkene een zodanig inzicht te geven in de motieven van de beslissing dat hij met kennis van zaken kan uitmaken of het zinvol is de beslissing in rechte te bestrijden, is voldaan indien de betrokkene desgevallend langs een andere weg kennis heeft gekregen van de motieven waarop de beslissing is gesteund, ook al worden die motieven dan niet in de beslissing zelf veruitwendigd.

Dit kan doordat de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst naar andere stukken, in casu de bijlage 20 van 4 september 2018 die aan verzoekende partij ter kennis werd gebracht. De motieven van deze beslissing worden zodoende geacht integraal deel uit te maken van de motieven van de thans bestreden beslissing. Om aan de uitdrukkelijke motiveringsplicht te voldoen, moeten echter ook de motieven van de voornoemde bijlage 20 van 4 september 2018 afdoende zijn. De Raad stelt vast dat

verzoekende partij geen beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing heeft ingediend, zodat deze beslissing thans definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. Van verzoekende partij mag worden verwacht dat zij kennis heeft van de eerder ten aanzien van haar genomen beslissing, die haar werd betekend op 18 september 2018.

Verzoekende partij maakt bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar middel verder aangeeft dat zij niet akkoord kan gaan met de beoordeling door het bestuur van haar aanvraag op grond van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet. Het middel dient derhalve te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de bepalingen van voormeld wetsartikel.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

2.5. De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

2.6. De bestreden beslissing werd genomen op grond van de bepalingen die betrekking hebben op andere familieleden van een burger van de Unie.

Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Artikel 47/2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1”

Artikel 47/3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.

§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

§ 3 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 3°, moeten bewijzen dat omwille van ernstige gezondheidsredenen, zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven.”

2.7. In de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt het volgende gesteld:

“Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.

Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft:

- de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;*
 - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;*
 - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen.*
- Over deze “andere” familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: “(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens “vergemakkelijkt” in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)”*

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/ EG en dient het geheel van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven (“kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie”).

Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II.

Artikel 26

Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. De minister of zijn gemachtigde (de Dienst vreemdelingenzaken) moet bij de beoordeling van het duurzaam karakter van de Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld:

“De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.” (Arrest “Lebon” van 18 juni 1987).

“(...) onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een

gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.” (Arrest “Jia” van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen.

De derde categorie van “andere” familieleden moet het bewijs leveren ernstige gezondheidsproblemen te hebben en ook bewijzen dat deze gezondheidsproblemen vereisen dat de burger van de Unie zorg moet dragen voor het lid van de familie in ruime zin.”

Verder wijst de Raad er met betrekking tot de interpretatie van het begrip “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie” in artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet op dat – hoewel de bewoordingen “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin” vermeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet niet geheel samenvallen – dit artikel onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3, tweede lid, a) van de Burgerschapsrichtlijn (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd. Uit de bewoordingen van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn en van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat een vreemdeling automatisch een recht op verblijf zou kunnen putten uit een “fait accompli”-situatie, waarbij hij gaat inwonen bij een burger van de Unie in het gastland terwijl hij voordien geen gezin vormde met deze burger van de Unie of er ten laste van was of dat de verwerende partij in dat geval “het land van herkomst” zou dienen gelijk te stellen met “het gastland”.

Wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste”, kan ten slotte ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (punt 43) (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie,

gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36).

2.8. Verzoekende partij betoogt dat zij wel degelijk het bewijs heeft geleverd ten laste te zijn van de referentiepersoon. Zo heeft zij maar liefst vijftien bewijzen van geldstorting voorgelegd.

2.9. Voor wat betreft de geldstorting die zij al bij de vorige aanvraag heeft neergelegd, oordeelt de verwerende partij:

"bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 28.01.2016, 04.03.2016, 24.03.2016, 23.04.2016, 25.07.2016, 22.12.2016, 24.04.2017, 09.09.2017, 23.11.2017, 28.11.2017, 21.12.2017, 13.01.2018, 29.11.2017, 12.02.2018 en 30.03.2018

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 16.03.2018, en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 04.09.2018. Er kan dienstig naar verwezen worden."

In de beslissing van 4 september 2018 wordt dienaangaande als volgt geoordeeld:

"bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 28.01.2016, 04.03.2016, 24.03.2016, 23.04.2016, 25.07.2016, 22.12.2016, 24.04.2017, 09.09.2017, 23.11.2017, 28.11.2017, 21.12.2017, 13.01.2018, 29.11.2017, 12.02.2018 en 30.03.2018: wat betreft de voorgelegde storting uit de periode januari 2016-december 2016 dient opgemerkt te worden dat deze te beperkt en te onregelmatig zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging; wat betreft de storting vanaf april 2017 dient opgemerkt te worden dat deze dateren van na de aankomst van betrokkene in Schengen/België."

Waar verzoekende partij betoogt dat inderdaad een deel van de geldstorting dateren van na haar vertrek uit Suriname, maar dat dit des te meer haar ten laste zijn aantoon, kan zij geenszins in dergelijke redenering worden gevolgd. Immers ziet de Raad niet in, wanneer de verzoekende partij niet verblijft in Suriname, hoe geldstorting kunnen aantonen dat zij de materiële ondersteuning nodig heeft om zich aldaar te handhaven wanneer zij niet eens daar verblijft. Nogmaals benadrukt de Raad daarbij dat – voor zover deze geldstorting een ten laste zijn in België moeten aantonen – dit geen dienstig gegeven is. Verzoekende partij moet kunnen aantonen dat zij reeds elders dan in België ten laste was van de referentiepersoon.

Verzoekende partij voert voorts aan dat noch artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, noch enige andere bepaling uit de vreemdelingenwet enige frequentie- of hoegroothedsvoorwaarde stelt aan het ten laste zijn. Volgens verzoekende partij voegt de gemachtigde dan ook een voorwaarde aan de wet toe door te stellen dat de geldstorting te onregelmatig en te beperkt zouden zijn geweest.

De Raad acht het evenwel geenszins kennelijk onredelijk dat zes geldstorting in het jaar 2016 (waarvan er blijkens het overzicht maar vier effectief aan verzoekende partij zijn gericht) voor een bedrag van telkens 54,90 euro met één uitzondering van 132 euro als te beperkt en te onregelmatig worden beschouwd om aanvaard te worden als bewijs van het ten laste zijn in het herkomstland. Het bewijs moet immers geleverd worden dat het gaat om een reële afhankelijkheid, in die zin dat de vreemdeling in zijn land van herkomst gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften kan voorzien. Verzoekende partij kan geenszins gevolgd worden in haar betoog dat zes (in realiteit vier) summier geldstorting gedurende één jaar het bewijs leveren dat zij reëel afhankelijk was van de referentiepersoon om in het herkomstland in haar basisbehoeften te voorzien.

Dergelijke beoordeling behoort daarnaast tot de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij die binnen de grenzen van de redelijkheid daarover beslist zodat geenszins blijkt dat de verwerende partij enige voorwaarde aan de wet heeft toegevoegd.

Waar de verzoekende partij aanhaalt dat zij maar liefst vijftien stortingsbewijzen heeft voorgelegd, gaat zij eraan voorbij dat de overige stortingsbewijzen (waarvan er maar twee effectief aan verzoekende partij zijn gericht) zich situeren in een periode waarin verzoekende partij niet meer in het herkomstland verbleef maar wel in België.

Daarnaast laat verzoekende partij ook gelden dat zij in kader van de tweede aanvraag bewijzen heeft voorgelegd van geldstortingen aan derden alsook bewijzen van verzendingen van pakketten met levensmiddelen. De verwerende partij is er echter aan voorbij gegaan dat deze geldstortingen en pakketten rechtstreeks door de referentiepersoon aan de familie I. in Suriname werd gedaan zodat ze wel degelijk terecht kwamen bij verzoekende partij en haar familie. Verder werden ook rekeninguittreksels van de referentiepersoon voorgelegd waaruit blijkt dat deze quasi maandelijks in de periode van 2012 tot en met 2015 geldbedragen overmaakte aan verzoekende partij. Ook werden verklaringen op eer voorgelegd waarin gesteld wordt dat de referentiepersoon bij de reizen naar Suriname geld overhandigde aan verzoekende partij. Ook werden bewijzen van onvermogen voorgelegd. Verzoekende partij heeft geen onroerende eigendommen in Suriname en geen bron van inkomsten zoals blijkt uit de voorgelegde attesten.

Naast de geldstortingen in de periode januari 2016-december 2016 waarvan de verwerende partij al geoordeeld had dat deze te beperkt en te onregelmatig zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het ten laste zijn in het herkomstland, heeft verzoekende partij bij haar nieuwe aanvraag volgende stukken voorgelegd waarover de verwerende partij als volgt oordeelde:

“bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan derden dd. 02.10.2013 en 15.03.2014, verzendbewijzen pakketten vanwege de referentiepersoon aan derden (dd. 05.12.2016 en ongedateerd): uit deze documenten blijkt geen steun aan betrokkene.

- rekeninguittreksels op naam van de referentiepersoon waaruit diverse stortingen en betalingen blijken: echter, louter uit de voorgelegde rekeninguittreksels blijkt niet afdoende dat deze verrichtingen dienen beschouwd te worden als steun vanwege de referentiepersoon aan betrokkene

- verklaring op eer dd. 09.10.2018, 19.10.2018, 02.11.2018 en 06.11.2018 vanwege derden waarin ze stellen dat ze tijdens hun reizen naar Suriname een som geld, afkomstig van de referentiepersoon, cash overhandigden aan betrokkene: er dient opgemerkt te worden dat het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten. De aangehaalde reizen naar Suriname worden weliswaar gestaafd door vliegtuigtickets en in- en uitreisstempels, doch de verklaring dat deze personen tijdens deze reizen geld overhandigden aan betrokkene zijn loutere beweringen die niet gestaafd werden.”

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij inderdaad rekeninguittreksels neerlegde van de referentiepersoon met diverse stortingen en betalingen. Evenwel kan uit deze rekeninguittreksels geenszins opgemaakt worden dat de verrichtingen als steun dienden aan verzoekende partij. Uit de omschrijving van de verrichtingen blijkt slechts twee keer de vermelding van de naam van verzoekende partij, met name 27 januari 2014, waarbij geld werd overgeschreven op de rekening van de referentiepersoon: *“40 teruggave van marlon”* en 21 juli 2015, waarbij tevens geld werd gestort aan de referentiepersoon door ene *“Roel”* stellende: *“van Roel 50 Ma en 50 Marlon”*. Uit dergelijke summiere transacties, waarvan overigens geenszins blijkt dat de referentiepersoon ook daadwerkelijk geld gaf aan de verzoekende partij, kan geenszins in alle redelijkheid blijken dat de verzoekende partij ten laste is van de referentiepersoon. In tegenstelling tot wat verzoekende partij aldus voorhoudt, blijkt geenszins uit deze rekeninguittreksels dat zij in de periode 2012-2015 quasi maandelijks geldbedragen ontving van de referentiepersoon.

Het voorts blote betoog dat de geldstortingen aan derden en de levensmiddelenpakketten ook haar ten goede kwamen als familielid of kennis, kan geenszins afbreuk doen aan de pertinente vaststelling van de verwerende partij dat uit geldstortingen aan derden alsook verzendbewijzen van pakketten aan derden geenszins blijkt dat deze dienden als steun aan verzoekende partij. Verzoekende partij toont geenszins aan dat - omdat deze pakketten en geldstortingen gebeurden aan familieleden - zij daarom ook de daadwerkelijke ontvanger was van deze pakketten en geldstortingen.

Voorts acht de Raad het evenmin kennelijk onredelijk van de verwerende partij te oordelen dat de verklaringen op eer een gesolliciteerd karakter hebben en het loutere beweringen betreffen die niet gestaafd worden. De loutere overtuiging van verzoekende partij dat deze wel degelijk het bewijs vormen dat zij contant geld ontving van de referentiepersoon kan geen afbreuk doen aan deze kennelijk redelijke motivering.

Waar verzoekende partij betoogt dat door de verwerende partij niet betwist wordt dat zij geen onroerende eigendom heeft in het herkomstland, wijst de Raad erop dat de verwerende partij erop gewezen heeft dat zij niet afdoende heeft aangetoond dat zij onvermogen was in het land van herkomst. De Raad acht het enkele bewijs van het niet bezitten van een onroerende eigendom inderdaad terecht niet afdoende om aan te tonen dat men onvermogen is in het land van herkomst. Er zijn immers tal van personen die geen eigenaar zijn van een onroerend goed, maar dat maakt niet dat deze personen daarom onvermogen zijn. Wat betreft het andere bewijs van onvermogenheid, met name de verklaringen van de Inspectie der Direkte Belastingen van 9 november 2018 van de Surinaamse belastingdienst heeft de verwerende partij er terecht op gewezen dat deze attesten jaren na datum werden opgesteld op basis van de verklaringen van verzoekende partij zelf – immers wordt gesteld: *“Uit de door de Bel.pl (Belastingplichtige) verstrekte gegevens blijkt dat hij/zij over 2016/ 2017 geen Zuiver Inkomen geniet/heeft genoten”* – en dat deze bovendien niet uitsluiten dat verzoekende partij kon beschikken over andere (niet-belastbare) bronnen van inkomsten. Het blote betoog dat de bewoordingen betekenen dat verzoekende partij geen enkele vorm van inkomen genoot kan voorgaande motivering niet ontkrachten.

Verzoekende partij heeft – in tegenstelling tot wat zij voorhoudt – geenszins aangetoond ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

2.10. Verzoekende partij betoogt daarnaast dat zij deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in Nederland. Zij heeft daartoe als bewijs een factuur voorgelegd met opgave van adres in Nederland.

2.11. Wat betreft dit bewijsstuk heeft de verwerende partij als volgt geoordeeld: *“factuur OLVG dd. 28.08.2017 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat hij op consultatie ging op 26.04.2017 en op dat moment het adres M.(.)straat 36-4 te 1073 RM Amsterdam opgaf als zijnde zijn verblijfplaats: echter, niet alleen kan de loutere vaststelling dat betrokkene bij zijn aanmelding in dit ziekenhuis dit adres opgaf als zijnde zijn verblijfplaats niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat betrokkene ook daadwerkelijk op dit adres woonachtig was. Tevens dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat ook de referentiepersoon op dit adres woonachtig was. Dit stuk kan dan ook niet aanvaard worden als bewijs van samenwonen in Nederland, zoals de advocaat van betrokkene aanhaald in zijn schrijven dd. 19.02.2019.”*

De Raad kan de verwerende partij vooreerst volgen waar uit de enkele vermelding van een adres in Nederland op een ziekenhuisfactuur niet blijkt dat verzoekende partij ook daadwerkelijk gehuisvest was op dit adres en er werkelijk verbleef. Daarenboven toont de verzoekende partij ook geenszins aan dat dit het adres was waarop de referentiepersoon verbleef. Zij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat er sprake was van samenwonen in Nederland met de referentiepersoon. Haar verwijzing naar het arrest Metock is in casu niet dienstig nu de verwerende partij nergens de voorwaarde stelt van een legaal verblijf in Nederland maar vaststelt dat verzoekende partij niet aantoonde dat zij daadwerkelijk samenwoonde met de referentiepersoon in Nederland en zij dus bezwaarlijk kan stellen aldaar deel te hebben uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon.

2.12. Tenslotte voert verzoekende partij de schending aan *“van het Unierecht”*. Verzoekende partij laat gelden dat zij het land dient te verlaten met als gevolg dat de referentiepersoon gescheiden dient te leven van verzoekende partij. Verzoekende partij voert aan dat hierdoor het recht van de Unieburger om zich vrij te bewegen en te vestigen in de Europese Unie wordt beknot. Verzoekende partij kan niet worden bijgetreden, nu uit wat hierboven werd uiteengezet niet blijkt dat zij de vaststelling in de bestreden beslissing dat *“(u)it het geheel van de voorgelegde stukken (...) niet afdoende (blijkt) dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging”* weerlegt. In dit verband benadrukt de Raad dat nu niet blijkt dat de verzoekende partij ten laste was van de referentiepersoon of deel uitmaakte van diens gezin in het land van herkomst, verzoekende partij ook niet kan overtuigen dat de referentiepersoon zou beknot worden in de uitoefening van haar burgerschapsrechten omdat de verzoekende partij haar niet kan vergezellen. Verzoekende partij blijft bovendien ook volledig in gebreke de concrete bepaling van het Unierecht te duiden die zij precies geschonden acht.

2.13. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is

gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.14. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Verzoekende partij slaagt er niet in aan te tonen dat er in casu werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

2.15. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.16. In een tweede middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, betoogt de verzoekende partij als volgt:

“TWEEDE MIDDEL - GERICHT TEGEN HET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN: SCHENDING VAN HET MATERIEEL MOTIVERINGSBEGINSEL. HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN SCHENDING VAN ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET FORMELE MOTIVERING BESTUURSHANDELINGEN EN VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET IN HET LICHT VAN ARTIKEL 8 EVRM. ARTIKEL 7 JUNCTO ARTIKEL 51 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE EU. ARTIKEL 27 VAN DE RICHTLIJN 2004/38/EG. ARTIKEL 39/79 EN ARTIKEL 74/13 VAN DE VREEMDELINGENWET

1.

Zoals hierboven uiteengezet moeten administratieve beslissingen, overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, zowel in feite als in rechte uitdrukkelijk worden gemotiveerd en dit op een afdoende wijze.

Verzoeker herhaalt hieromtrent het volgende:

Er moet worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing (in casu de beslissing dd. 17.05.2019), zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de ven/verende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in finel RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

2.

De motivering van de bestreden beslissing is niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker werden genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoeker. Verwerende partij heeft desondanks helemaal geen poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoeker.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende zij echter een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

In de bestreden beslissing wordt het familiaal leven van verzoeker niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat ven/verende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Gezien het ontbreken van de motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoekster is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

3.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

"Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie."

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privé leven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de - op beperkende wijze - opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in zijn privé leven en familie- en gezinsleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM.

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker gescheiden dient te leven van zijn zus en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan zijn gezinsleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64- Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Het middel is dan ook gegrond."

2.17. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.18. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (cf. RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De

materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.19. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.20. Verzoekende partij verwijst naar haar familiale situatie en meent dat hiermee geen rekening werd gehouden.

2.21. Wat vooreerst de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat in deze bepaling niet als dusdanig kan worden gelezen dat omtrent de hierin opgenomen elementen uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd in het bevel om het grondgebied te verlaten (cf. RvS 23 mei 2017, nrs. 238.292 en 238.293). Wel dient te blijken dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opgesomde elementen.

Ook artikel 8 EVRM bevat geen bijzondere motiveringsplicht (RvS 28 november 2017, nr. 239.974).

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1.Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2.Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt werd bij het treffen van de bestreden verwijderingsmaatregel wel degelijk rekening gehouden met haar familiale situatie. Zo wordt gesteld: *“Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”*

Waar de verzoekende partij een schending van artikel 8 EVRM ontwaart en zij wijst op haar band met haar zus, wijst de Raad erop dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Britannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) er slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet

rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten.

Zoals blijkt uit de bespreking hoger heeft de verzoekende partij niet aangetoond dat zij in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van haar zus. Het loutere feit dat zij sinds enige tijd bij haar zus in België verblijft maakt niet dat daaruit kan besloten worden dat verzoekende partij afhankelijk is van haar zus. Zoals uit de bespreking hoger is gebleken blijkt niet uit de door de verzoekende partij voorgelegde stukken dat zij in het herkomstland financieel/materieel ondersteund werd door haar zus. De stukken die zij voorlegt over haar verblijf in België, zijn niet afdoende om te spreken van een vorm van afhankelijkheid van verzoekende partij ten aanzien van haar zus die ertoe zou leiden dat er in casu sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven. Verzoekende partij die vijfenveertig jaar is en het overgrote deel van haar leven op zelfstandige wijze in het herkomstland heeft geleefd, zij toont immers niet anderszins aan, maakt niet aannemelijk dat zij haar leven in Suriname niet op zelfstandige wijze verder zou kunnen zetten. Het loutere gegeven dat zij in België op precare verblijfswijze inwoont bij haar zus en dat deze bepaalde kosten van verzoekende partij in België dekt, doet niet anders besluiten. De relatie die de verzoekende partij met haar zus onderhoudt betreft normale contacten die verwanten met elkaar onderhouden en verzoekende partij kan deze contacten ook via moderne communicatiemiddelen of geregelde bezoeken onderhouden. Deze contacten kunnen geenszins gecatalogeerd worden als zijnde beschermenswaardig gezins- of familielevens in de zin van artikel 8 EVRM derwijze dat een verwijdering van de verzoekende partij van het grondgebied een schending van dit artikel zou opleveren.

Nu geen beschermenswaardige gezins of familierelatie blijkt, kan verzoekende partij ook niet betogen dat de verwerende partij een belangenafweging had moeten maken.

Voor zover verzoekende partij nog zou betogen een privéleven te hebben in België, toont zij ook niet aan dat dit een beschermenswaardig privéleven is in de zin van artikel 8 EVRM. Zij legt daartoe geen enkel concreet bewijs voor. Een louter voorlopig verblijf in België in afwachting van een beslissing inzake haar verblijfsaanvraag is niet afdoende om het bestaan van een beschermenswaardig privéleven aan te tonen.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet of artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

2.22. Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER